

Chương 22: Hệ Thống Sức Mạnh

(Số từ: 2575)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

16:36 PM 07/07/2024

Tôi được kể rằng Daibun đã tạo ra rất nhiều danh tính cho những người không có nguồn gốc. Anh ấy đưa tôi đến Cục Đế Đô, có thể nói như vậy, đến một văn phòng quận gần đó. Người phụ trách trông có vẻ mệt mỏi như thể ông ấy đã gặp Daibun nhiều lần, thậm chí có thể thắc mắc tại sao anh ấy lại đến lần nữa.

“Hôm nay trông anh khá gọn gàng đấy.”

“Bởi vì lần này tôi mang theo một cậu bé.”

“Này, tôi không biết là anh thực sự quan tâm đến thế đấy.”

Có lẽ vì Daibun đóng vai trò là người giám hộ của tôi hôm nay, nên hôm nay anh ấy mặc quần áo sạch sẽ và tắm rửa. Tôi cũng làm như vậy. Người phụ trách có vẻ không cầu kỳ lắm, như thể việc này đã xảy ra thường xuyên, ngoại trừ việc chúng tôi trông khá gọn gàng.

Ông ấy không hề nghi ngờ hay thắc mắc gì mà hoàn tất thủ tục một cách nhanh chóng.

Khi tôi nhận được Nhân Dreadfiend, tôi đã suy nghĩ rất lâu và kỹ về việc nên thay đổi ngoại hình của mình như thế nào. Tất nhiên là tôi phải có nhiều tóc.

Tôi không nên quá đẹp trai hay quá xấu xí.

Tôi muốn sống như một người đàn ông siêu đẹp trai, nhưng tôi không muốn thu hút quá nhiều sự chú ý bằng ngoại hình của mình. Đó là điều đầu tiên Eleris nói với tôi.

Vì vậy, tôi cố gắng làm cho mình trông khá ổn. Tóc vàng, hơi xoăn, mắt xanh. Cả màu tóc và màu mắt đều không đặc biệt hiếm. Nó đủ tốt để trông đẹp hơn mức trung bình một chút. Tôi khá ổn, nhưng không quá đẹp trai.

"Tên là gì?"

“Tôi là Reinhardt.”

“Sinh ra ở đâu?"

"Tôi không biết."

“Woa... Cậu thậm chí còn không biết mình đến từ thị trấn nào sao?"

Người phụ trách nhìn tôi với vẻ khá bức bối.

“Vâng. Tôi thực sự không nhớ, vì tôi đã bị bỏ rơi khi còn rất nhỏ.”

“.....”

Sau đó, ông ấy không hỏi thêm nhiều thông tin nữa. Ông ấy bảo tôi đặt tay lên một viên ma thạch trước bàn. Ông ấy dường như kiểm tra điều gì đó rồi gật đầu.

“Chắc chắn không có dữ liệu nào về cậu... Cậu hẳn đã sống một cuộc đời khá ngay thẳng.”

Ông ấy đột nhiên nói một điều gì đó vô nghĩa, nhưng tôi có thể hiểu đại khái ý nghĩa của nó.

Có vẻ như đây là thứ gì đó giống như máy đọc dấu vân tay, vì vậy nếu tôi bị lính canh bắt sau khi phạm tội nhỏ, dữ liệu của tôi sẽ được ghi lại. Những đứa trẻ vô gia cư như tôi có nhiều khả năng phạm tội hơn, nhưng thấy tôi không có hồ sơ như vậy, ông ấy cho rằng tôi đã sống một cuộc sống ngay thẳng.

Rốt cuộc thì, nơi sinh và địa chỉ của tôi không được biết đến, nhưng tôi không thể để trống, vì vậy tôi chỉ cần tạo ra ngày sinh với hai điều đó. Nơi sinh được đặt là một thành phố phù hợp đã biến mất từ lâu và địa chỉ của tôi nằm ở phía nam Cầu Bronzagate.

Có vẻ như tôi sở hữu cây cầu, nhưng thực ra tôi sống bên dưới nó.

Do tính chất tiên tiến của Đế Quốc, họ có một công cụ kỳ diệu giúp tôi có thể chụp ảnh để làm thẻ định danh.

Daibun và tôi rời khỏi văn phòng, được gửi lời nhắc nhở phải đến làm mới ID định kỳ.

Vì thế.

Nó thực sự không có gì khác biệt so với một văn phòng quận hiện đại.

Họ làm quá nhanh tay! Đến mức gây sốc!

Tuy nhiên, như vậy cũng tốt!

“Việc đó khá dễ dàng.”

“Cuối cùng thì chúng ta cũng đã tặng ông ấy một số thứ, nên tất nhiên là thời gian lưu trú của chúng ta sẽ thoải mái hơn.”

Tôi cho rằng người phụ trách được cung cấp nhiều thứ. Tôi cảm thấy ông ấy quá dễ dãi. Nếu ông ấy bị phát hiện làm những việc như thế này, kết quả sẽ khá rõ ràng.

Tôi đã kiểm tra giấy tờ tùy thân của mình, được làm dưới dạng thẻ kim loại.

Nó hiển thị một bức ảnh, tên tôi, ngày sinh và số nhận dạng. Nó không khác nhiều so với thẻ căn cước hiện đại. Việc đăng ký dữ liệu sinh trắc học cũng vậy.

Chỉ có vẻ ngoài của nó phù hợp với Fantasy trung cổ, nhưng sự tiện lợi của nó không khác mấy so với thế giới hiện đại.

Một lần nữa, đó lại là **Fantasy** trung cổ.

Dù sao thì.

Tóm lại trong một câu.

Thật tiện lợi.

Thị trấn vẫn còn trong cơn cuồng loạn phấn khích vì chiến thắng của họ. Không khí đó sẽ kéo dài trong một thời gian rất dài. Sự kiện cải thiện khi các cựu chiến binh trở về sẽ ở quy mô lớn hơn nữa.

Một lễ hội dài sẽ diễn ra sau đó.

Bây giờ tôi đã có ID, tôi quyết định tiến hành thủ tục nhập học vào Temple một cách suôn sẻ.

“Nhân tiện, Temple chỉ nhận bất kỳ ai có tiền thôi sao? Không phải có thứ gì đó như là... Họ sẽ không nhận thường dân hay gì đó sao?”

Khi chúng tôi đang trên đường đến Temple, Daibun nghiêng đầu...

“Chà, tôi chưa bao giờ nghe thấy điều gì như thế cả.”

Học phí ở đây cao đến mức gần như không thể vào được trường này trừ khi là con nhà quý tộc, có cha mẹ giàu có hoặc là thành viên trong gia đình thương gia.

Nếu một người có đủ tự tin để trả hàng trăm triệu won một năm, tùy thuộc vào chuyên ngành mà họ chọn, họ có thể tự do đi. Nếu một người muốn theo đuổi giáo dục đại học, họ sẽ phải trả gấp đôi số tiền đó.

50 xu Vàng là mức trung bình. Tùy thuộc vào chuyên ngành, học phí có thể tăng lên đến mức không thể tưởng tượng được. Tất nhiên, có một hệ thống học bổng, và có những trường hợp trẻ em được miễn học phí tùy thuộc vào mức độ đóng góp của chúng cho Đế Quốc.

Vì vậy, sau khi chiến tranh kết thúc, một lượng lớn huy chương sẽ được trao tặng, khiến cho Temple trở nên đông đúc với nhiều học viên năm nhất hơn bình thường bắt đầu từ năm sau.

Temple đắt đỏ như vậy vì họ tái đầu tư số tiền kiếm được từ học phí khổng lồ đó vào những đứa trẻ tài năng. Hầu hết không được giáo dục nhiều như vậy.

Daibun đưa tôi đến Quận Eredian.

Đó chính là nơi có Quận Gwanak và Đại Học Quốc Gia Seoul tại Hàn Quốc.

Điểm khác biệt duy nhất là Temple là một cơ sở giáo dục lớn hơn nhiều, bao phủ toàn bộ Quận Gwanak. Do đó, điều tự nhiên là số lượng học viên cũng cao ngất ngưởng, nghĩa là số tiền đầu tư vào ngôi trường này cũng cao ngất ngưởng.

Không chỉ vậy. Để ngăn chặn những người không phải là học viên đi lang thang trong khuôn viên Học viện, Temple được trang bị các kết giới vật lý cũng như các kết giới ma thuật quy mô lớn để ngăn chặn những người không phải là học viên, giảng viên hoặc những người được phép vào. Hệ thống an ninh, phòng chống tội phạm và các kết giới của Temple mà tôi thiết lập giống hệt như của Hoàng Cung.

Có những đứa trẻ được cho là đến từ gia đình quyền lực của mỗi quốc gia, vì vậy họ đã tạo ra một môi trường mà chúng có thể tập trung hoàn toàn vào việc học mà không phải lo lắng về sự an toàn của mình. Đó là lý do tại sao mọi người đều có thể gửi con mình đến một nơi xa xôi với sự an tâm và sẽ là một vấn đề lớn nếu bất kỳ học viên nào bị tổn hại hoặc bị bắt cóc khi chúng

đang đi bộ quanh khuôn viên trường, vì vậy họ rất coi trọng các biện pháp an toàn.

Tất nhiên, vẫn có những lỗ hổng, vì dù sao thì sự cố cũng phải xảy ra.

Nếu phòng thủ và đối phó quá hoàn hảo thì sẽ không thể xảy ra sự cố. Không ai muốn điều đó. Nhất là tôi.

Dù sao thì, Temple thực tế là tên của một thị trấn, nên sẽ không hợp lý lắm nếu nói rằng chúng ta đã đến Temple ngay từ đầu. Tàu mana thậm chí còn không thể đi vào bên trong Temple.

Chúng tôi đến phòng tuyển sinh bên ngoài Temple. Daibun không thể giữ im lặng.

“Đây là lần đầu tiên tôi đến đây, sao lại có nhiều người ở đây thế?”

Bản thân trung tâm tư vấn tuyển sinh đã đủ lớn để được gọi là một trường học, và điều thậm chí còn đáng ngạc nhiên hơn là số lượng người xếp hàng gần lối vào.

Họ là những người đang chờ được vào. Tất cả họ đều rút một tấm vé số, tất cả đều là trẻ em có cha mẹ bên cạnh.

Daibun không thể hiểu nổi tại sao lại có nhiều người giàu có như vậy lại cố gắng gửi con mình đến Temple.

Tôi biết chuyện này là sao.

“Có lẽ đúng là như vậy?”

"Ý cậu là gì?"

“Con em có năng khiếu đặc biệt có thể vào Temple miễn phí. Đó là điều họ đang cố gắng xác nhận ở đây.”

“Liệu có trường hợp nào như thế không?”

“Người ta không bao giờ có thể biết được.”

Tôi nói như thể đó chỉ là phỏng đoán, nhưng thực ra đó là sự thật. Mặc dù họ khó có thể trả học phí, nhưng vẫn có một số phụ huynh nghĩ rằng con mình có năng lực đặc biệt hoặc là thiên tài.

Những bậc phụ huynh không đủ khả năng đóng học phí sẽ đưa con em mình đến đây, trông chờ vào khả năng đó.

Tất nhiên, hầu hết trong số họ đều thất vọng khi không tìm được tài năng nào, nhưng họ chắc chắn đã phát hiện ra những đứa trẻ có tài năng đặc biệt và cho phép chúng vào Học viện.

Xác suất thực sự rất thấp.

Có bốn loại sức mạnh trong thế giới này như một tổng thể lớn.

Vật Lý, Ma Thuật, Thánh Lực.

Và một sức mạnh hoàn toàn khác biệt với ba sức mạnh đó, một sức mạnh đã không được phát hiện sau một thời gian dài. Siêu Nhiên.

Vật Lý không chỉ là thể lực tốt, mà còn là khả năng thể hiện sức mạnh siêu phàm sau khi trưởng thành. Đó là trường hợp của Artorius. Những hiệp sĩ của Công Tước Salerian truy đuổi tôi chắc chắn là những người có sức mạnh tương tự.

Tuy nhiên, ngay cả ở phía Ma Giới cũng có những con quái vật mạnh hơn rất nhiều.

Có một lý do chính đáng khiến Gargoyle có thể nghiền nát những hiệp sĩ kỳ cựu này chỉ bằng một đòn duy nhất.

Trong mọi trường hợp, những người có tiềm năng phát triển Vật Lý sẽ tiếp tục học võ thuật.

Những người có trí thông minh đặc biệt hoặc được phát hiện có tài năng liên quan đến Ma Thuật sẽ theo học chuyên ngành ma pháp.

Những người có năng khiếu về Thánh Lực sẽ đi theo con đường trở thành Tu Sĩ hoặc Paladin.

Và rất hiếm khi, trẻ em đôi khi thức tỉnh với những khả năng kỳ lạ. Những sức mạnh này, được gọi là Siêu Nhiên, vẫn chưa được giải thích đầy đủ, vì nó không phải là một khả năng có thể học và sử dụng như ma thuật. Một số người thậm chí có thể không thể kiểm soát chúng đúng cách.

Đó là lý do tại sao Đế Quốc đặc biệt quan tâm đến những Siêu Nhiên này. Chúng không được sử dụng làm tài nguyên trong Nhân Ma Đại Chiến, nhưng chúng có thể rất nguy hiểm tùy thuộc vào từng người. Tùy thuộc vào mức độ nguy hiểm, những người sử dụng Siêu Nhiên được cho là mất kiểm soát cuối cùng sẽ bị xử lý bí mật.

Đối với trẻ em có năng lực Siêu Nhiên, Temple đóng vai trò là nơi giao lưu cũng như học cách kiểm soát và phát triển năng lực của mình.

Tất nhiên, hầu hết trẻ em tụ tập ở đây rất có thể không thuộc bất kỳ nhóm nào trong bốn nhóm này.

Có tài năng là điều hiếm có. Thực sự hiếm có.

“À mà, với nhiều người ở đây thế này, liệu hôm nay chúng ta có đến lượt mình không nhỉ?”

Daibun dường như đang nghĩ đến một vấn đề thực tế hơn nhiều. Tôi khá chắc chắn rằng nếu chúng tôi xếp hàng ở đó, chúng tôi sẽ phải đợi rất lâu.

Có lẽ phải rất lâu sau đó họ mới đóng cửa nên chúng tôi không biết liệu hôm nay chúng tôi có thể vào được hay không.

Tất nhiên, đó là nỗi lo lắng không cần thiết.

“Chúng ta đến đây để nộp đơn xin nhập học, không phải để kiểm tra, đúng không?”

Chúng tôi không đến đây để thử vào cửa miễn phí vì chúng tôi không đủ tiền hay lý do gì đó.

“À, đúng rồi.”

Chúng tôi tự hào bước vào cổng để nộp đơn xin nhập học chứ không phải vào phòng tư vấn tuyển sinh.

Không giống như văn phòng tư vấn tuyển sinh, nơi nộp đơn xin nhập học rất yên tĩnh.

Tất nhiên là ở đó có người, nhưng nơi họ đợi được trang trí rất sang trọng.

Có một số phụ huynh khóc nức nở khi nghĩ đến việc phải sớm tạm biệt con mình, có lẽ vì các em đến từ xa, và một số trẻ em than vãn rằng chúng không muốn đi.

Dù Temple có tốt đến đâu, ta vẫn luôn có thể tìm thấy những người như vậy. Họ biết gì chứ? Chỉ vì họ phải xa cha mẹ.

“Ồm, đây là nơi nộp đơn xin nhập học...”

Nhìn thấy tôi và Daibun, trông khá ngấn nấp nhưng cũng khá túng thiếu, nhân viên quầy đã cố gắng nhẹ nhàng dẫn chúng tôi sang phía bên kia.

“Ồ, Ồm... Chuyện đó...”

Daibun đứng im bên cạnh tôi, có lẽ vì đây là lần đầu tiên anh ấy đến một nơi toàn người giàu có. Không, tại sao người giám hộ của tôi lại sợ chứ, hả?

“Tôi đến đây để đóng phí nhập học.”

Ngược lại, khi tôi nói chuyện một cách bình tĩnh, các nhân viên tỏ ra khá xấu hổ.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

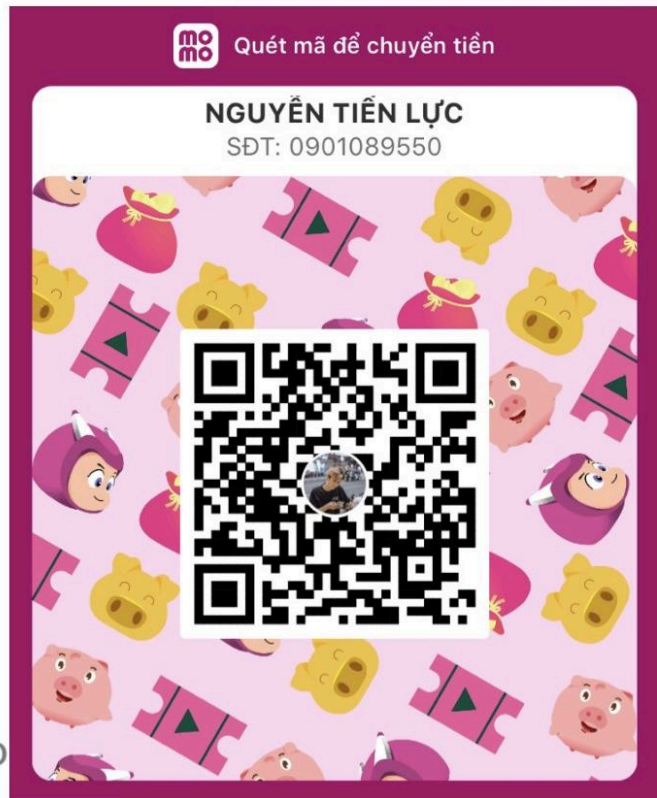
THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỪNG HỘ TÔI QUA:

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Thanks For Reading